

Ільків Н. В.

*кандидат юридичних наук,
Львівський державний університет внутрішніх справ,
доцент кафедри господарсько-правових дисциплін*

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В ЕКОЛОГІЧНІЙ ГАЛУЗІ

Ключові слова: *державно-приватне партнерство, принципи, екологічна галузь, державний партнер, приватний партнер.*

Keywords: *state-private partnership, principles, ecological industry, state partner, private partner.*

Постановка проблеми. Правове регулювання відносин державно-приватного партнерства (далі – ДПП) офіційно започатковане на рівні спеціального Закону [1] у 2010 році. Законодавчо визначеними екологічними сферами застосування ДПП є лише пошук, розвідка родовищ корисних копалин та їх видобування, крім таких, що здійснюються на умовах угод про розподіл продукції; збір, очищення та розподілення води; оброблення відходів. Однак вказівка у ч. 2 ст. 4 Закону “Про ДПП” на те, що ДПП може застосовуватися в інших сферах діяльності, значно розширює правові можливості цього Закону.

Попри законодавче виділення спеціальним Законом окремих екологічних сфер застосування ДПП ні в екологічному законодавстві, ні, навіть, у відповідних нормативно-правових актах (КУпН, ВК, Законі України “Про відходи”) як правове поняття і як вид діяльності ДПП не закріплено. При цьому можливості ДПП були закладені в екологічному законодавстві вже у 1991 р. з прийняттям Закону України “Про охорону навколишнього природного середо-

вища”, який у ст. 4 закріпив, що “природні ресурси України є власністю Українського народу. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування у межах, визначених Конституцією України, цим та іншими законами України”.

Актуальність інституту ДПП у галузі екології слідує також з необхідності впровадження таких основних принципів національної екологічної політики, визначених в Основних засадах (Стратегії) державної екологічної політики на період до 2020 року, затверджених Законом України від 21 грудня 2010 р., як міжсекторальне партнерство та залучення зацікавлених сторін.

Інститут ДПП в галузі використання природних ресурсів, охорони навколишнього природного середовища та забезпечення екологічної безпеки перебуває на стадії становлення, відповідно особливого аналізу потребує система принципів здійснення ДПП в означеній сфері.

Стан дослідження теми. Інститут ДПП в екологічній галузі є комплексним правовим інститутом, що потребує при його дослідженні аналізу науково-практичних підходів представників науки господарського, цивільного, екологічного та адміністративного права щодо розуміння основних категорій. В цілому проблеми партнерських відносин влади та бізнесу досить активно аналізуються у сучасному науковому колі. Так, окремі аспекти ДПП досліджені у працях В. Г. Варнавського, С. В. Васильєвої, О. М. Вінник, І. А. Губанова, Н. Г. Дутко, А. А. Зверева, Н. А. Ігнатюк, П. Є. Климова, К. І. Колеснікової, П. Ф. Кулинич, О. Д. Сиротюк, О. В. Шаповалової та ін. Але наукові розвідки щодо принципів ДПП в екологічній галузі є недостатніми.

Метою статті є дослідження системи принципів здійснення ДПП в галузі екології, а також виявлення прогалин та недоліків чинного законодавства України щодо ДПП у сфері використання природних ресурсів, охорони навколишнього природного середовища та забезпечення екологічної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Новели законодавства про ДПП зумовлюють потребу аналізу норм законодавства, що регулюють відносини ДПП в галузі екології, крізь призму принципів здійснення

ДПП, оскільки принципи дають змогу визначити особливості, сутність і спрямованість явища; вони відображають ті суттєві характеристики, що відповідають за правильне функціонування системи, без яких вона не виконувала б свого призначення.

Принципи ДПП – це основні засади, вихідні положення, ідеї, які є орієнтирами, вимогами його здійснення, відбивають його сутнісні властивості. Тобто це загальні вимоги до порядку здійснення ДПП.

Відповідно до ст. 3 Закону “Про ДПП” серед основних принципів здійснення ДПП виділено:

1) рівність перед законом державних та приватних партнерів. Цей принцип відповідає конституційному принципу рівності всіх суб’єктів права власності перед законом, у тому числі при захисті права власності (ч. 4 ст. 13 Конституції). Це означає, що законодавство не може надавати переваги тим чи іншим суб’єктам права власності. Всім суб’єктам гарантуються рівні можливості у реалізації повноважень власника, рівний захист у разі порушення права власності.

Однак проголошена рівність у цьому принципі є юридичною, а не фактичною, адже остання існує аж ніяк не завжди. Так, державний партнер у відносинах ДПП – публічний суб’єкт екологічних відносин, володіючи монопольним правом на правотворчість, на реалізацію державного примусу та надання адміністративних послуг наділяється певними пріоритетами в договірних відносинах. Але Закон “Про ДПП” вміщує гарантії, спрямовані на реалізацію принципу рівності. Зокрема, ст. 20 встановлено, що “держава гарантує додержання встановлених законодавством України умов для провадження діяльності приватних партнерів, пов’язаної з виконанням договорів, укладених у рамках ДПП, додержання прав і законних інтересів приватних партнерів”.

Рівності перед законом державних і приватних партнерів сприяє і законодавчо встановлене правило, згідно з яким “до прав і обов’язків сторін, визначених договором, укладеним у рамках ДПП, протягом строку його дії застосовується законодавство України, чинне на день його укладення”. Це стосується змін цивільного і господарського законодавства, що регулює майнові права та обов’язки сторін. При цьому Закон “Про ДПП” встановлюючи рівність перед

законом державних та приватних партнерів як ключовий принцип ДПП, передбачає і винятки. Зокрема, зазначені гарантії не стосуються змін законодавства з питань оборони, національної безпеки, забезпечення громадського порядку, охорони довкілля, стандартів якості товарів (робіт, послуг), податкового, валютного, митного законодавства, законодавства з питань ліцензування та іншого законодавства, що регулює правовідносини, в яких не діють принципи рівності сторін (державного та приватного партнерів).

Таким чином, ч. 4 ст. 20 Закону “Про ДПП” прямо вказує на обмежену дію принципу рівності державних та приватних партнерів в екологічній галузі. І це законодавче правило є слушним, оскільки відповідає принципам екологічного законодавства. Так, у ст. 3 Закону України “Про охорону навколишнього природного середовища” серед основних принципів охорони навколишнього природного середовища, у першу чергу, виділені: пріоритетність вимог екологічної безпеки, обов’язковість додержання екологічних стандартів, нормативів та лімітів використання природних ресурсів при здійсненні господарської, управлінської та іншої діяльності та гарантування екологічно безпечного середовища для життя і здоров’я людей.

Дослідження принципу рівності перед законом державних та приватних партнерів вказує на некоректність безпосередньо терміну “державно-приватне партнерство”, насамперед виходячи з конституційного положення про рівний розвиток і захист всіх форм власності (державної, комунальної, приватної). Хоча ч. 1 ст. 1 Закону “Про ДПП”, яка містить поняття ДПП, визначаючи сторін ДПП до державних партнерів відносить поряд з державою Україною в особі відповідних державних органів, й Автономну Республіку Крим, територіальні громади в особі відповідних органів місцевого самоврядування, але цим самим й породжуючи внутрішню суперечність цього нормативно-правового акту.

Отже, обмеження у вигляді взаємодії капіталу державного та приватного секторів (що відображено у назві цього правового інституту) суперечить Основному Закону, адже такий вид партнерства має включати не тільки державного та приватного партнерів, а й участь таких партнерів як суб’єкти комунальної власності.

Відповідно, слід підтримати висловлену в юридичній літературі думку про доцільність використання терміну “публічно-приватне партнерство”, який є розповсюдженим у більшості європейських країн замість терміну “державно-приватне партнерство”.

Відзначаючи важливе значення цього принципу, слід вказати ще на таку некоректність в його закріпленні, яка слідує з ч. 2 ст. 5 Закону “Про ДПП”, зокрема, “вид договору, що укладається в рамках ДПП, визначається органом, який приймає рішення про здійснення ДПП”. Тобто форма договору наперед визначається державою і не залежить від волі приватного партнера. Таке положення не забезпечує основної умови правомірності договору – свободи волевиявлення сторін.

Крім того, у цьому зв’язку слід би було законодавчо врахувати досвід європейських держав у частині можливості реалізації ДПП не лише у договірній, а й в інституційній формі, тобто шляхом створення нової юридичної особи, співзасновниками якої б виступали державний і приватний партнери.

При цьому положення ч. 3 ст. 5 Закону “Про ДПП” про визначальну роль прийнятого рішення щодо здійснення ДПП у визначенні особливостей правового регулювання змісту договору, не повинно нівелювати ту обставину, що принципове значення має створення можливостей для використання фінансових можливостей різних суб’єктів для реалізації проектів на засадах ДПП та зміна ролі держави у цих відносинах. Контрольно-наглядова функція держави не зникає, а спрямовується на спільне (на засадах партнерства) досягнення суспільно важливого результату, визначеного ст. 16 Конституції України.

Як перевагу для державного партнера слід розглядати і встановлене ч. 3 ст. 7 Закону “Про ДПП” правило, за яким “право власності на об’єкти, що добудовані, перебудовані, реконструйовані в рамках ДПП, належить державному партнеру”.

Крім того, законодавець закріплюючи принцип рівності державних та приватних партнерів та визначаючи ознаки ДПП прописав можливі переваги, які отримає державний партнер від участі у ДПП, однак із Закону не вбачається переваг від ДПП для приватних партнерів, які отримуючи частину ризиків у процесі здійснення ДПП

та можливість внесення приватним партнером інвестицій в об'єкти партнерства із джерел, не заборонених законодавством, (ст.1 Закону) крім довготривалості відносин практично нічого не отримують.

Отже, для реалізації принципу рівності державних та приватних партнерів при здійсненні ДПП як в цілому, так і в екологічній галузі необхідні істотні законодавчі зміни.

2) заборона будь-якої дискримінації прав державних чи приватних партнерів. На реалізацію цього принципу спрямоване положення ч. 3 ст. 20 Закону “Про ДПП”, згідно якого “у разі якщо ціни (тарифи) на послуги, що надаються у процесі здійснення державно-приватного партнерства, встановлені в розмірі, нижчому від розміру економічно обґрунтованих витрат на їх виробництво (надання), приватний партнер має право на відшкодування своїх витрат у порядку, встановленому законодавством. У разі якщо ціни (тарифи) на послуги приватного партнера підлягають державному регулюванню, такі ціни (тарифи) мають включати кошти для компенсації вартості, внесених приватним партнером, інвестицій (інвестиційну складову), якщо інше не передбачено договором, укладеним у рамках державно-приватного партнерства. Розмір інвестиційної складової має забезпечувати компенсацію протягом строку дії договору витрат приватного партнера на здійснення інвестицій”.

Забезпеченню цього принципу сприятиме і правило, згідно з яким державні органи та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи не мають права втручатися в діяльність приватних партнерів, пов'язану із здійсненням ДПП, крім випадків, встановлених законом (ч. 2 ст. 20 Закону “Про ДПП”). Очевидно, що в контексті цього принципу співпраця державного та приватного партнерів має позначитися на зменшенні кількості перевірок приватних партнерів та зменшенні обсягів застосування штрафних санкцій.

Слід взяти до уваги застереження, вміщене у цій нормі – “крім випадків, встановлених законом”. Законом до таких випадків віднесено контроль центрального органу виконавчої влади, уповноваженого Кабінетом Міністрів України, інших державних органів та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб за виконанням договорів, укладених у рамках ДПП (ст. 21) та віднесення до повноважень центрального органу виконавчої влади,

що реалізує державну політику у сфері ДПП проведення моніторингу, узагальнення та оприлюднення в установленому порядку результатів здійснення ДПП, у тому числі здійснення оцінки та моніторингу загального рівня ризиків державного партнера в договорах, укладених у рамках ДПП; проведення моніторингу дотримання вимог законодавства у сфері ДПП, у тому числі під час проведення конкурсів з визначення приватного партнера (ст. 22).

Постановою Кабінету Міністрів України від 09 лютого 2011 р. № 81 затверджено Порядок надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках ДПП [2], яким визначається процедура надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках ДПП, з наступною передачею останнім цієї інформації уповноваженому органу виконавчої влади з питань ДПП. Одним з пунктів звіту про виконання договору є “вплив виконання договору на навколишнє природне середовище”.

3) Положення про можливість втручання у діяльність приватного партнера у ряді випадків, встановлених законом, доречно розглянути у взаємозв'язку із наступним принципом здійснення ДПП – незмінність протягом усього строку дії договору, укладеного в рамках ДПП, цільового призначення та форми власності об'єктів, що перебувають у державній або комунальній власності чи належать Автономній Республіці Крим, переданих приватному партнеру. Тобто дотримання цих вимог також перебуває під контролем відповідних державних органів.

Цей принцип, у частині, що стосується незмінності цільового призначення об'єкта, є особливо актуальним для екологічних правовідносин, об'єктом яких виступають природні ресурси. Провідним принципом екологічного права є використання природного ресурсу згідно з його цільовим призначенням, на забезпечення якого спрямовано ряд законодавчих положень. Так, ст. 24 Кодексу України про надра надано право користувачам надр здійснювати на наданій їм ділянці надр геологічне вивчення, комплексну розробку родовищ корисних копалин та інші роботи згідно з умовами спеціального дозволу та встановлено обов'язок використовувати надра відповідно до цілей, для яких їх було надано. А використан-

ня надр не для тієї мети, для якої їх було надано, порушення інших вимог, передбачених спеціальним дозволом на користування ділянкою надр, є підставою припинення права користування надрами (ст. 26 КпН). Обов'язок водокористувачів використовувати воду (водні об'єкти) відповідно до цілей та умов їх надання, закріплений у ст. 44 Водного кодексу України.

Оскільки виникнення екологічних договірних відносин опосередковується рішеннями державних органів і органів місцевого самоврядування щодо визначення правового режиму природних ресурсів, то умова цільового використання природних ресурсів фіксується вже на цьому етапі.

На забезпечення принципу незмінності форми власності на об'єкт договору ДПП спрямоване законодавче положення ч. 3 ст. 7 Закону “Про ДПП” “Передача об'єктів, що перебувають у державній або комунальній власності чи належать Автономній Республіці Крим, приватному партнеру для виконання умов договору, укладеного в рамках ДПП, не зумовлює перехід права власності на ці об'єкти до приватного партнера. Такі об'єкти підлягають поверненню державному партнеру після припинення дії договору, укладеного в рамках ДПП” та ч. 3 ст. 8 “Після припинення дії договору, укладеного в рамках ДПП, приватний партнер зобов'язаний звільнити земельну ділянку, надану йому для здійснення ДПП”.

4) Наступний принцип ДПП – **узгодження інтересів** державних та приватних партнерів з метою отримання взаємної вигоди. Цей принцип логічно впливає з принципу рівності державних та приватних партнерів, однак, відсутність у Законі мети ДПП створює проблеми у реалізації цього принципу.

Для визначення мети ДПП у галузі екології, ймовірно, слід виходити, по-перше, з особливостей об'єкта ДПП, яким у цих відносинах є публічне благо – навколишнє природне середовище та його окремі елементи, по-друге, з конституційного та законодавчого закріплення обов'язку держави по забезпеченню екологічної безпеки та підтриманню екологічної рівноваги на території України, тобто спрямованість на задоволення публічного екологічного інтересу.

Погоджуючись з думкою А. Є. Зятькова, участь держави у партнерських відносинах з приватним сектором передбачає реалізацію

у даних відносинах принципу публічного інтересу. Публічний інтерес у ДПП слід розуміти як визнаний усіма сторонами партнерства і забезпечений правовими засобами інтерес держави чи інших публічно-правових утворень у реалізації своїх невід'ємних функцій, а також права і законні інтереси необмеженого кола осіб (населення відповідної території, споживачів послуг, інших заінтересованих осіб). [3] Таким чином, виконання державою екологічних обов'язків слід розуміти як задоволення публічного екологічного інтересу.

Цей принцип конкретизується через принцип екологічного законодавства – науково обґрунтоване узгодження екологічних, економічних та соціальних інтересів суспільства на основі поєднання міждисциплінарних знань екологічних, соціальних, природничих і технічних наук та прогнозування стану навколишнього природного середовища.

5) визнання державними та приватними партнерами прав і обов'язків, передбачених законодавством України та визначених умовами договору, укладеного у рамках ДПП.

Так, ч. 3 ст. 5 Закону “Про ДПП” зазначає, що договори, укладені згідно з ч.1 цієї статті, тобто в рамках здійснення ДПП, регулюються законодавством з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом, у разі якщо щодо них прийнято рішення про здійснення ДПП. Відповідно, зважаючи на публічно-правовий характер екологічних відносин, застосування цього положення з урахуванням досліджуваного принципу має свої особливості. Оскільки екологічним законодавством передбачено пріоритетність екологічних вимог при здійсненні господарської діяльності та з урахуванням ч. 2 ст. 4 Закону “Про ДПП”, згідно якої “ДПП застосовується з урахуванням особливостей правового режиму щодо окремих об'єктів та окремих видів діяльності, встановлених законом”, то до екологічних правовідносин мають бути застосовані насамперед норми спеціального законодавства. Так, з Закону України “Про оренду землі” слідує можливість укладення договору оренди землі в рамках ДПП (ст. 31), а при його укладенні необхідність врахування вимог земельного та екологічного законодавства.

6) Принцип справедливого розподілу між державним та приватним партнерами ризиків, пов'язаних з виконанням договорів,

укладених у рамках ДПП, має на меті фактично розподіл відповідальності між партнерами, і, відповідно, стимулюватиме їх у досягненні спільного результату.

7) Визначення приватного партнера на конкурсних засадах, крім випадків, встановлених законом. Цей принцип ДПП відображений у ряді нормативно-правових актів екологічного законодавства.

У п. 1 Порядку проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення ДПП щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать Автономній Республіці Крим, затв. постановою Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2011 р. № 384, вказується, що у разі коли законами, що регулюють відносини, які виникають у процесі укладення зазначених договорів, встановлено інший порядок проведення конкурсу, застосовується порядок проведення конкурсу, встановлений такими законами.

Нормами екологічного законодавства визначені спеціальні вимоги до приватного суб'єкта екологічних договірних відносин, і, відповідно встановлення конкурсного порядку набуття прав на природні ресурси (наприклад, ст. 13 Кодексу України про надра). Однак, екологічне законодавство є непослідовним у цьому питанні, зокрема, не відображено цього принципу у ВК (хоча законом про ДПП “збір, очищення та розподілення води” прямо визначено як сферу застосування ДПП).

Перелічені у ст. 3 Закону “Про ДПП” принципи не становлять вичерпного їх переліку, але з аналізу Закону про ДПП можна зробити висновок про притаманність відносинам ДПП в екологічній галузі ще цілого ряду основоположних засад. Зокрема, такі принципи охорони навколишнього природного середовища як обов'язковість надання висновків державної екологічної експертизи та запобіжний характер заходів щодо охорони навколишнього природного середовища є й важливими принципами ДПП, підтвердженням цьому є норми Закону про ДПП.

Відповідно до ст. 11 ЗУ “Про ДПП”, державний партнер проводить аналіз ефективності здійснення ДПП та виявлення можливих ризиків, пов'язаних з його реалізацією, шляхом, зокрема, детального обґрунтування соціально-економічних та екологічних наслідків

здійснення ДПП. Відповідно до Порядку проведення аналізу ефективності здійснення ДПП [4] орган управління після надходження пропозиції має підготувати висновок про результати проведення аналізу ефективності, що повинен містити, зокрема, екологічний розділ.

У разі, коли внаслідок здійснення ДПП передбачається негативний вплив на стан НПС, обов'язково проводиться екологічна експертиза (її висновок додається до висновку про результати проведення аналізу ефективності). Порядком передбачено, що цей висновок надсилається Міністерству економічного розвитку та торгівлі й Міністерству фінансів. Однак не передбачається безпосереднього залучення Міністерства екології та природних ресурсів України до проведення аналізу ефективності здійснення ДПП. Ця ситуація в майбутньому повинна бути виправлена і це буде відповідати нормам законодавства, які вже пройшли апробацію. Так, Порядком планування і фінансування природоохоронних заходів з Державного фонду охорони навколишнього природного середовища (затверджено наказом Міністерства екології та природних ресурсів України від 21 травня 2002 р.) саме Мінекології здійснює відбір природоохоронних заходів на підставі запиту та інших документів. Для здійснення зазначеної процедури у складі Мінекології створюється постійний тендерний комітет, який уповноважений за результатами тендерів укладати договори про виконання природоохоронних заходів.

Статтею 12 Закону “Про ДПП” передбачено, що обґрунтування соціально-економічних та екологічних наслідків здійснення ДПП проводиться за результатами аналізу... екологічних наслідків реалізації партнерства з урахуванням можливого негативного впливу на стан довкілля.

Широке впровадження у законодавстві про ДПП мають такі принципи охорони навколишнього природного середовища (ст. 3 Закону України “Про охорону навколишнього природного середовища”) як екологізація матеріального виробництва на основі комплексності рішень у питаннях охорони навколишнього природного середовища, використання та відтворення відновлюваних природних ресурсів, широкого впровадження новітніх технологій, науково

обґрунтоване нормування впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне середовище та вирішення питань охорони навколишнього природного середовища і використання природних ресурсів з урахуванням ступеня антропогенної змінності територій, сукупної дії факторів, що негативно впливають на екологічну обстановку.

При проведенні оцінки конкурсних пропозицій та визначенні переможця конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення ДПП серед критеріїв проведення оцінки конкурсних пропозицій у п. 28 Порядку проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення ДПП щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать Автономній Республіці Крим [5] виділені критерії екологічного характеру, до яких належать відповідність здійснення державно-приватного партнерства екологічним нормам і стандартам та екологічні наслідки здійснення державно-приватного партнерства. Важливість цього полягає в тому, що обрані приватні партнери мають дотримуватися екологічних вимог щодо збереження природних ресурсів, мінімізації відходів і забруднення НПС під час реалізації проекту.

Окремої уваги заслуговує принцип екологічного законодавства – гласність і демократизм при прийнятті рішень, реалізація яких впливає на стан навколишнього природного середовища, формування у населення екологічного світогляду. Визначаючи проблеми втілення Закону “Про ДПП” у життя та аналіз причин їх виникнення у Концепції розвитку ДПП в Україні на 2013–2018 роки [6] зазначається, що її метою стало визначення єдиного підходу до розроблення механізму ефективної взаємодії між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, приватним сектором та інститутами громадянського суспільства на засадах ДПП для забезпечення успішної реалізації проектів, спрямованих на поліпшення стану навколишнього природного середовища.

На відміну від Закону, одним із завдань Концепції є створення умов для залучення громадських організацій до формування інституційного середовища та реалізації проектів ДПП. Таким чином, до екологічної складової законодавства про ДПП варто внести положення про врахування інтересів екологічно зацікавленої громадсь-

кості, включивши положення щодо взаємодії з громадськістю у процесі ДПП, в першу чергу шляхом громадської екологічної експертизи, громадського екологічного контролю та громадського екологічного моніторингу.

Висновок. ДПП в екологічній галузі є особливою системою суспільних відносин між державою та приватним партнером, у яких держава реалізує контрольню-наглядову функцію, спрямовану на задоволення публічного інтересу, визначеного ст. 16 Конституції України, тобто забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги, узагальнює досвід державного регулювання екологічної галузі, акумулює фінансові ресурси для створення екологічної інфраструктури, а роль приватного партнера полягає в інвестуванні матеріальних і трудових ресурсів у екологічну галузь з метою вирішення проблем її розвитку, отримання прибутку, збереження навколишнього природного середовища, на умовах розподілу між державним і приватним партнерами ризиків, пов'язаних із виконанням договорів, укладених у рамках ДПП.

Перелічені у ст. 3 Закону про ДПП принципи не становлять вичерпного їх переліку. У процесі розробки принципів розвитку ДПП в екологічній галузі повинні бути доповнені спеціальними принципами екологічного законодавства. Вдосконалення нормативної бази та дотримання принципів, що декларуються у законодавстві України призведе до стрімкого розвитку даного виду взаємодії між публічними та приватним партнерами в Україні, що, в свою чергу, значно покращить стан навколишнього природного середовища.

Список використаних джерел

1. **Про державно-приватне партнерство:** Закон України від 1 липня 2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 40. – Ст. 524.
2. **Порядок надання** приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства: постанова Кабінету Міністрів України від 09 лютого 2011 р. № 81 // ОВУ. – 2011. – № 10. – Ст. 458.
3. **Зяцьков А. Е.** Политико-правовые основы государственно-частного партнерства в современной России: автореф. дис... к.ю.н.: 23.00.02. – Санкт-Петербург, 2009 // [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://www.dissertcat.com/content/politiko-pravovye-osnovy-gosudarstvenno-chastnogo-partnerstva-v-sovremennoi-rossii#ixzz2wDdONS7>

4. **Порядок проведення аналізу ефективності** здійснення державно-приватного партнерства: постанова Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2011 р. // ОВУ. – 2011. – № 28. – Ст. 1168.
5. **Порядок проведення конкурсу** з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать Автономній Республіці Крим: постанова Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2011 р. // ОВУ. – 2011. – № 28. – Ст. 1168.
6. **Концепція розвитку державно-приватного партнерства в Україні** на 2013–2018 роки, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 серпня 2013 р. // ОВУ. – 2013. – № 76. – Ст. 2831.

Анотація

У статті на основі аналізу спеціального законодавства України про державно-приватне партнерство розглядаються основні засади здійснення державно-приватного партнерства. Особлива увага приділяється реалізації принципів державно-приватного партнерства в екологічній галузі з урахуванням особливостей, визначених екологічним законодавством. За результатами дослідження зроблено висновок про необхідність доповнення законодавчо визначеного переліку принципів державно-приватного партнерства в екологічній галузі.

Annotation

In the article on the base of analysis of the special legislation of Ukraine about a state-private partnership basic principles of realization of state-private partnership are examined. The special attention is spared to realization of principles of state-private partnership in a ecological industry taking into account features certain an ecolaw. On results of research drawn conclusion about the necessity of addition of legislatively certain list of principles of state-private partnership for ecological industry.